

Martin Maisner: „Právu, fotbalu a politice v České republice přece rozumí každý. A specialisté na informatiku technického směru obzvlášť.“

JUDr. Martin Maisner, PhD. je předním a uznávaným odborníkem v oblasti práva informačních technologií, outsourcingu, alternativního řešení sporů a kybernetické bezpečnosti. Jako rozhodce nejdříve začínal s právem informačních technologií, kde je stále velice vyhledáván. Věnuje se ale i jiným oborům a to v opravdu globálním měřítku. Na listě rozhodců je zapsán u Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře ČR a Agrární komoře ČR v Praze, Londýně, i v Singapuru a v Dillí (kde proces zápisu právě probíhá). Působil ale jako rozhodce i jako právní zástupce u rozhodčích řízení také v Paříži, Ženevě a Curychu. Je členem celosvětové skupiny expertů v oblasti mezinárodních arbitrází MULTILAW Arbitration Team. Martin Maisner už od roku 1990 působí v advokátní kanceláři Rowan legal. Je nadšený amatérský muzikant. Jak sám říká, za poslední rok hrál veřejně sice jenom jednou, a to v rugbyové klubovně v Chrástanech, ale plánuje věnovat hudbě (a hlavně blues) v budoucnu daleko více času.

Jste osobností prosince. Jaký je Váš vztah k tradicím a tomu, co se na nás valí, tedy Vánocům?

„Přes svůj vzhled, koníčky a vystupování jsem konzervativní rodinný typ. To znamená, že k tradicím mám nejenom pozitivní vztah, ale ještě je navíc aktivně vyhledávám a udržuji, zejména v rodinném kruhu. Snažím se si je užít. Navíc u nás máme ještě v privátním světě tradice trochu komplikovanější, protože moje žena je Slovenka a katolička, zatímco já jsem z evangelického českého prostředí. Ona je původem z vesnice, já jsem rodilý Pražák a dítě betonové džungle. Tyto rozdíly nás ale vždycky spíše obohacovaly, než aby způsobovaly konflikty. V privátní sféře se tudíž vždy snažíme zvolnit a trochu si užít svátků, tradic a klidu. Prosincová nálada v profesní oblasti je úplně jiná. Všichni si vzpomenou na to, co se neudělalo a co by se mělo stihnout do konce roku. Takže resty a konec lhůt. Na druhou stranu si všichni zpravidla více uvědomují svoje profesní vztahy. V prosinci přijde nejvíce pozvání na podnikový večírek, na oběd, kávu a tak dále. A věřte, nevěřte. Prosince má pořád jenom jednatřicet dní a ty se navíc zhušťují a zkracují.“

Takže toho máte v prosinci hodně.

„Myslím, že toho mají hodně všichni. Ale já si na rozdíl od jiných lidí nestěžuji, protože vím, že to nepomůže. Zprvce nemám komu, všichni jsou na tom stejně. A za druhé kdybych si stěžoval, tak bych z toho byl ještě otrávený. Já to беру tak, že je v prosinci nižší venkovní teplota a vyšší tempo.“

Jistě mě přesvědčíte o opaku. Ale vzhledem k Vašemu vztahu k tradicím mi lehce nesedí zaměření, kterému se profesně věnujete.

„Tradice není jenom to, že budeme všichni chodit ve slováckých krojích nebo spolu hovořit chodštinou. Tradice je spíš v tom, že máme pořád tendenci dělat věci tak, jak nám říkala babička: *Bud' to nedělej vůbec, anebo to dělej pořádně!* Tradice je v tom, že lidské hodnoty zůstávají stejné a

ne, že morálka odešla s internetem. Tradice já vidím v této vnitřní podstatě, ne v povrchním škatulkovém hodnocení čehokoliv. Jestli k tomu připočtu ještě stromeček a svíčky anebo slavnostní večeři, to jsou spíš prostředky, jak udržet tradici rodinného střetávání, kterou vidím jako daleko důležitější. A pokud jde o zvláštní charakter, toho, čemu se věnuji, tak tedy Vám rád prozradím, že ten charakter je zvláštní jen zdánlivě. Stejně jako se v určité době doprava přesunula ze hřbetu koně mezi čtyři kola, a z palub lodí na paluby letadel, tak i v případě informačních technologií se jedná jen o posun stejného tématu či základu v rámci nějakých technických parametrů. Vycházíme z toho, že co je za knoflíkem nebo tlačítkem u pračky a myčky nádobí, které máte doma, je počítač, který má vyšší kapacitu paměti a vyšší výkon než měl palubní počítač Apolla 11, které přistálo na měsíci. Tady je ten posun. Popravdě řečeno, podstata řemesla advokáta je abyste stanovil pravidla pro dvě smluvní strany, a jestli se to týká výstavby pyramidy, nebo implementace počítačového programu, není až takový rozdíl. To jsou technikalitty. Pokud jde o spory, ty se řeší velmi podobně už asi čtyři tisíce let.“

Vy jste mluvil o sporech - a jedna z Vašich specializací je alternativní řešení sporů.
„No právě.“

Takže hledáte jiné, než se používají čtyři tisíce let?

„Efektivní řešení sporů má tři parametry. První je kvalita rozhodování, druhý je čas a třetí jsou náklady, tedy peníze, které jsou potřeba vynaložit na to, aby se ten, kdo se cítí poškozen, domohl spravedlnosti. V případě, že tyto tři parametry jsou při standardním řešení sporu z nějakého důvodu nevyhovující, tak jistě stojí za zamyšlení, jak se k té spravedlnosti dostat. Pokud je někdo zkrácen ve svých právech, tak je mu úplně jedno, jestli se to bude rozhodovat u soudu, u panovníka, duchovního, nebo jestli se k tomu použije jiný mechanismus. To důležité je, aby nějaká autorita, v případě že strany nejsou schopné se dohodnout, řekla „je to tak a tak, ty učiníš to“. A aby za tím byla moc, která je schopná toho dotyčného donutit takové rozhodnutí respektovat. A to je princip řešení sporů.“

Pokud Vám to nebude vadit, všechny specializace, kterým se věnujete, shrnu pod pojem „právo informačních technologií“.

„Může být. Já jsem se ostatně například k tomu řešení sporů dostal přes informační technologie. Protože to, že tam spor trval dlouho a rozhodoval ho někdo, kdo tomu nerozumí, bolelo nejvíc. Když jsem hledal, kde řešit spory v informačních technologiích, tak jsem se dostal k alternativnímu řešení sporů a především k rozhodčímu řízení, jako k legitimní možnosti.“

Já bych se teď vrátil na úplný začátek. Jak jste se k tomu oboru vlastně dostal?

„Náhodou, jako vždy. V roce 1990...“

Mimochodem, to je rok, kdy jste začal působit v Rowan Legal...

„Ano, i když ta historie je trochu složitější.... Já jsem se samozřejmě právem živil i dříve. Po škole jsem začínal na národním výboru, protože taková byla doba. Neměl jsem ani červené knížky, ani známé, ani takový politický profil, abych nastoupil na ministerstvu zahraničí nebo abych pomýšlel na to, že bych mohl nastoupit k soudu. Takže jsem začal na ONV (obvodním národním výboru) v Praze 5 jako úředník a poté jsem se přes různé peripetie dostal na pozici podnikového právníka. V roce 1990, kdy byla zákonem advokacie prohlášena za privátní a otevřenou, tak jsem si splnil sen. Já jsem asi od čtrnácti let chtěl být advokát a bylo to pro mě před rokem 89 asi tak stejné přání, jako kdybych se chtěl podívat na Mars. A tenkrát, na přelomu let 1990 a 1991, se na mého kolegu obrátil jeho spolužák, který byl shodou okolností ve firmě, která se zabývala dovozem počítačů a tiskáren. Ten kolega byl ale dlouhodobě v zahraničí, a tak to spadlo na mě. Zjistil jsem nejen to, že právní problematice informačních technologií nic nevím já, ale že o tom nic neví ani v místech jako je Silicon Valley a podobně. Zkrátka a dobře obor práva IT by tenkrát úplně v plenkách.“

Celosvětově?

„Ano. To byla ta výhoda, že právo IT bylo v té době nevyvinuto nekodifikováno a nevyzkoumáno celosvětově. Jakkoliv technicky na tom byly některé státy o něco lépe než Československo, tak právně tu v této oblasti moc velké rozdíly nebyly. Když se podíváme na právní úpravu finančních trhů a cenných papírů, tak na rozdíl od České republiky se tím ve Spojených státech nebo v západní Evropě kvalifikovaně zabývají sto let. My se tím zabýváme poněkud kratší dobu, protože nám historie nepřála. Právem informačních technologií se začali právníci zabývat všude na světě stejně a to s rozšířením PC mezi prostý lid, takže jsme my – chlupci na vltavských březích – nebyli v žádné zvláštní nevýhodě. Byl to prostor, který byl nesmírně tvůrčí - a právník si mohl do značné míry vymyslet, jak bude příslušné smluvní vztahy strukturovat. To byla dobrá zpráva. Špatná zpráva byla, že nesměl na nic zapomenout, protože se - co do judikatury a jurisprudence - nebylo o co opřít a z čeho čerpat. Možnost tvořit tak byla zároveň nutností. Dodnes je právní úprava informačních technologií spíše skoupá. Říká se, že právo je o krok za životem. Až když je něco v životě problém, právo to začne upravovat. Bohužel informační technologie jsou o krok před životem. Někdo něco nejdříve vymyslí v rámci technologie, sekundárně se pro to hledá praktická aplikace v životě a životním stylu a pak se teprve moudří snaží, jakým způsobem to vložit do zákona. Právo je tak dva kroky za informačními technologiemi. A nikdy je nedohoní.“

Má to i své zápory?

„Nevýhoda tohoto oboru je v tom, že se ho řada mých kolegů štítí. Říkají, že je to moc technické.“

A je to moc technické?

„Ne, ale nikomu to neříkejte. (smích) Je tam samozřejmě žargon, budete jednat primárně s lidmi, kteří jsou exaktní. Právní argumentace jim nebude vyhovovat. Nedávno jsem slyšel, že právo není matematika a nedá se spočítat. V tom je trochu problém. No a právu, fotbalu a politice v České republice přece rozumí každý a specialisté na informatiku technického směru obzvlášť. Říkají: *Já jsem ten zákon četl a je to takto...* Druhá věc je, že ve spoustě případů se tomuto oboru po stránce obchodní a smluvně - právní věnují spíše lidé s primárně technickým nebo matematickým vzděláním, než klasičtí právníci. Ničemu se nedivte - je to obor, který je naprosto fascinující.“

Hovořil jste o tom, že ten obor byl celosvětově v plenkách. Možná i to byl jeden z důvodů, proč se Vám podařilo dělat rozhodce na tolika místech po světě.

„To mělo jen částečný vliv. Rozhodců s touto specializací je obecně velmi málo. Je řada rozhodců, kteří by se rozhodčímu řízení mohli věnovat i v jiných teritoriích, ale moc se jim nechce. Ať už proto, že neradi cestují, anebo že nejsou dost jazykově vybaveni. Anebo jim to připadá neefektivní, protože ne všechny spory jsou co do předmětu sporu obrovské a ne všechny spory jsou mimořádně honorované. Pokud se třeba s Českou republikou soudí Nomura, tak je honorář jistě zajímavý a i ten, kdo se toho účastní, může předpokládat, že na tom nezchudne. Řada našich sporů je honorářově ve stokorunových položkách. Obzvlášť, pokud se jedná o například doménové spory. K tomu, abyste se stal rozhodcem na různých místech, si musíte sednout. Nastudovat místní pravidla, sepsat životopis, pořídit si doklady o vzdělání, praxi a zpravidla i nějaká doporučení od renomovaných celebrit v oboru (což může být problém, protože kolik kdo z nás zná profesorů na Harvardu, Stanfordu, Oxfordu, Cambridgi nebo podobných učilištích, že?) a napsat jim, že máte zájem. A pak - mělo by vás to bavit, protože to má i svoje stinné stránky. Nejsou to kauzy, kde si k tomu můžete vzít tým, který vám připraví řešerše, připraví hrubou argumentaci (eventuelně něco sepiše, a vy to jenom zkontrolujete). Jedná se zpravidla o činnosti, které musí člověk vykonávat osobně. Pro mne osobně je to dobře, protože jsem ve své podstatě příšerně líný a proto si musím stavět různé schůdky a překážky, abych se udržel v otáčkách a aby moje mysl nezlenivěla.“

Vyhovuje Vám více to, že jste někde rozhodce na stálo anebo ty ad hoc případy?

„Když budete u stálého soudu v Haagu, tak tam budete mít kancelář a budete tam sedět. Ale to, čemu se věnuji, jsou případy, že si mne někdo vybral z rozhodců, anebo si Vás tu a tam někdo vybere i mimo seznam, protože jste ho zaujal. Ale nic není stálého. Jsou to vždy případy, kde jste jmenován do konkrétního případu u konkrétního soudu podle konkrétních pravidel. Nikdy to není „full time“ práce. Jiná pravidla, jiný případ a jiné prostředí je zajímavé. Samozřejmě že člověk nadává: včera jsem měl jednání v Bratislavě, dnes a zítra jsem v Praze, potom letím na tři dny do Singapuru... Takže ano, cestování a předsedání z jednoho koně na druhého může někomu připadat jako rušivé a náročné. Když jsem se rozhodl, že se tomuto budu věnovat, tak jsem se také rozhodl, že si nebudu stěžovat na to, že dost cestuju. Protože to k tomu prostě patří. Kdybych se rozhodl být pilotem, tak si nebudu stěžovat, že hodně létám. Člověk samozřejmě může nadávat na všechno a v naší zemi k tomu máme už od hašteřivých Přemyslovců sklony.“

Takže jste stále v pohybu...

„U rozhodce, pokud se nerozhodne, že bude na jednom soudu, (třeba jako jeho předseda) tak musí

počítat s tím, že to jsou nárazové práce. Dokonce ti nejlepší a nejslavnější rozhodci jsou zapsaní na několika soudech a nikde nejsou doma. K tomu mají řadu dalších aktivit. Není to tak, že jste jednou Vévoda Oranžský a proto sedíte v Oranžsku. Pokud jste advokát, i tak děláte pro různé lidi na různých kauzách. Jenže advokát je ve služebném postavení, slouží tomu, kdo si ho najal. Ale když si vás zvolí jako rozhodce, tak proto, abyste byl nezávislý, nezaujatý a nikoliv abyste hájil zájmy. Nezaujatost se může promítnout i do toho, abyste dával pozor, aby byli nepodjatí i ostatní. V tom je velký rozdíl. A proto se mi strašně líbí být rozhodce. Tam jsem závislý jen na tom, co strany sporu prokážou a co říká zákon a co moje vlastní svědomí. Ale ne na tom, že mě platí Franta Flinta nebo Pepa Vomáčka. “

Musím říct, že na mě působíte tak, že Vás rozhodčí práce baví aktuálně daleko víc než advokacie. Možná je to tím, že se tomu nevěnujete tolik let.

„Aktivně se věnuji rozhodčímu řízení necelých deset let. Jak už jsem říkal, přišel jsem k tomu náhodou tak, že jsem potřeboval řešit spory v informačních technologiích. Když spor trvá pět let, tak to v informačních technologiích znamená, že už nikoho nezajímá, jak dopadne, protože se většinou už ani. Ta technologie se nepoužívá, je v kategorii „pazourek“. A protože spory samozřejmě byly i v oboru IT, tak jsem hledal cesty, jak z roští ven. A když jsem našel variantu alternativního řešení sporů resp. rozhodčí řízení, tak jsem zjistil, že je většinou dobrá i pro ostatní spory. Je to jako se vším. Rozhodčí řízení je dobrý sluha, ale špatný pán – kdybych to přirovnal k ohni. Pokud se používá špatně, pokud se zneužívá, ty následky jsou špatné.“

Probíhá Váš zápis jako rozhodce v Dillí a Singapuru. Vybral jste si to, předpokládám z pragmatických důvodů.

„Ano. K tomu jsem zase přišel díky náhodám. Singapur vůbec nebyl kvůli informačním technologiím, ale kvůli tomu, že se stále znovu potvrzuje, že čínské firmy mají zájem například stavět dálnice ve střední a východní Evropě. V případě, že by se tyto plány skutečně realizovaly a uzavíraly smlouvy, tak je potřeba říci, kde by se o nich rozhodovalo, pokud dojde ke sporu. Paradoxně zrovna Čína je země, kde nemůžete spoléhat na to, že byste obstál s jiným rozsudkem než čínským anebo s rozhodčím nálezem, protože Čína neuznává žádné cizí rozsudky. Na druhou stranu je signatářem Newyorské úmluvy (Úmluva o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů). Při řešení této hádanky jsme si s kolegy říkali, že bychom měli najít místo, které bude pro Čínu přijatelné, protože Čína není soupeř s minoritním vlivem (přece jen je to velká země a určité by měla možnost využít silového vystupování.) V Londýně, Paříži, Vídni a Moskvě se čínská strana soudit nechce. V Hongkongu se zase my, po změně poměrů, už taky moc nechceme soudit, tak jsme řekli: Singapur. No a pro ně byl taky dobrý.“

A to Dillí?

„Shodou okolností v Singapuru je tajemníkem mezinárodního arbitrážního centra kolega z Indie. A ptal se mě, jestli mě nezajímá Dillí. Že v Indii mají nedostatek kvalifikovaných rozhodců. Zase si nepředstavujte, že když se řekne Dillí, že bych tam každý týden létal. Řada věcí se řeší po drátech a je to i o tom, že když jsou běžící spory, tak je ústní jednání jedno nebo dvě. Pravidelná fyzická přítomnost u mezinárodní arbitráže není ani tak nutná. Není převažující.“

Dynamika informačních technologií je neuvěřitelná...

„Je to trošku „hoňka“, ano.“

Předpokládám tedy, že těch jednadvacet let moc z plynu nesešlapáváte. Spíš naopak. Ptám se tedy, zda plánujete přibrzdit.

„Myslíte, že až mi bude padesát pět, tak si lehnu a ani se nehnu...“

Spíš z hlediska pracovních činností.

„Je pochopitelné, že třeba v rámci advokátních firem dochází ke generační obměně. Ne tak, že by

někteří odešli do důchodu a přišli tam mladí. Je to dejme tomu z hlediska funkcí a pravomocí. Říká se, že člověk je dvacet let chlapcem, dvacet let bojovníkem, dvacet let mudrcem a nakonec by měl být poustevníkem. Zkušenost a životní etapa vám dává zásadní výhody a zásadní nevýhody. V okamžiku, kdy máte dost zkušeností, jste opatrnější v rozhodování a méně riskujete. Nebo je to riziko kalkulované. To vás v podstatě v dynamice může brzdit. I v rámci týmové práce vás věk a postavení staví do určité pozice v týmu. Budete supervizor a ne ten, kdo dělá první draft. Budete vedoucí týmu a konzultant a ne gladiátor, který se bude bít a soupeřit o to, kdo vydrží déle nespát. Je pravda, že to neplatí stoprocentně. Právě na určitá klání, jednání nebo zastupování musí jít ten zkušenější. Je to i o řízení a managementu. Já nejsem přesvědčen o tom, že správný manažer musí být nad padesát, šedesát. Pokud firemní nebo týmový organismus správně funguje, tak do něj každý vnáší to nejlepší, co může. Změna je v tom, že dělám více činností, které dělám sám a kde mohu uplatnit svou zkušenost. Víc přednáším, publikuju, věnuju se rozhodování. V týmech dělám konzultanta nebo supervizora a jsem povolávaný na místa, kde je moje přidaná hodnota největší. Druhá věc, která je důležitá, je ta, že jedna z úloh staršího kolegy je vybrat si mezi mladými někoho, koho může zaučit a zasvětit do svého řemesla. Eventuelně ho uvést někam, kde se může prosadit. Nikdy jsem se netrásl o to, kde mám nějaké portfolio smluv již napsaných. Není totiž důležité to, kolik jsem jich napsal, ale kolik jich ještě napsat dokážu. Ne to, co jsem vymyslel, ale to co ještě dokážu vymyslet.“

Výhodou je, že poptávka na trhu po Vás je stále vysoká.

„To je dobrá i špatná zpráva, víte. Samozřejmě nemůžu zastupovat všechny. Může se mi taky stát, že jsem už zastupoval obě strany, které spolu jdou do sporu, a tak v něm nemůžu zastupovat žádnou. A nemůžu to ani rozhodovat. Navíc si myslím, že z hlediska tempa je výhodou, že pokud umíte dobře veslovat, tak se tolik nenadřete. Zkušenost umožní, abyste s prací a svými schopnostmi zacházeli efektivněji. Abyste věděl, že nemusíte dělat všechno sám. Dost podstatné je si uvědomit, že když to někdo udělá trochu jinak, než byste to udělal vy, tak to neznamena, že by to udělal hůř. Snažím se poslouchat ostatní, patent na rozum nemám a někdy mě to inspiruje. Třeba tam oni vidí něco, co já ne. Nemám strach z toho, že bych se uštvál. Je pravda, že si dám pozor na to, abych nenastydl. A když mi je špatně, tak je špatný nápad přecházet chřipku. Pozoruju se. Jestli nemám vysoký cukr nebo tlak – což většinou mám. (smích) Nemyslím si, že jsem nezničitelný, nenahraditelný a nejlepší. To mi dává určitý nadhled, zdravou sebekritičnost a také potřebný klid a vyrovnanost. Jak říká můj kolega: *Člověka nežene práce, člověk nejvíc žene sám sebe*. A jeden horolezec mi zase říkal: *Ti, co si myslí, že jejich cíl je vrchol hory, tak jsou na omylu. Protože když vylezou na vrchol, jsou teprve v půlce*. Na vrcholu Vám prostě nesmí dojít síly. A s životem je to taky tak. Z hlediska různých poct a pozic jsem se dostal daleko dál, než jsem kdykoliv očekával. A teď je otázka, abych to i nadále dělal dobře. Tak, jak to cítím já. A abych u toho nebyl nešťastný. Mám dospělé děti, se kterými vycházím báječně. Sice jsem je asi nějak poškodil, protože se obě věnují právu (smích). Prostě jediný cíl, který má smysl je ten, aby byl člověk spokojený s tím, co dělá a jak žije. I když spokojenost zní trochu narcisisticky.“

To se u nás moc nenosí.

„Dejme tomu, můžeme říct, že by tedy člověk měl žít tak, aby se sám za sebe nemusel stydět v žádném směru. Ta filosofie českého národa je zvláštní. Sice hlásáme, že kdo neskáče, není Čech a pláceme u hymny, ale jinak si sami sebe moc nevážíme. Nevážíme si toho, co umíme ani toho, jaké to tady máme. Vždy jsme honem rychle hotoví s tím, kdo za to může. Všichni jsou zloději, byli to „oni“. Já se ptám, proč neříkáme „my“? Hlasitě se křičí „korupce“. A já říkám: *Korupci jsi spustil ty, když jsi poprvé smlouval s policistou o pokutě.* Neříkám, že politika je něco, co láká ty nejlepší. Ale vzhledem k tomu, že cestuji víc než průměrný občan, tak mám intenzivní pocit, že společenské prostředí u nás a jinde se neliší. Akorát jinde nemají tu sebemrškačskou potřebu to pořád rozmazávat.“

Závěrem se cíleně ptám, co Vy a muzika?

„(smích) Já jsem muzikant špatný, ale nadšený. Jsem vybaven docela slušným hudebním sluchem. Hlas jsem si zpotvořil kouřením, křikem a tak dále. Moji rodiče trpěli tím, že tatínek chodil na housle a maminka na piano., takže nechtěli svým dětem ubližovat. Nemám žádné hudební vzdělání. Jsem samouk, průměrný kytarista a o něco lepší zpěvák. Nikoliv belcantový, ale bluesový. Jak říkám, bluesman je rocker v důchodu. Kdybych nebyl právník, tak bych se asi stal profesionálním muzikantem. Nebyl bych určitě na špici popmusic, ba ani poblíž, spíš bych ale hrál v nějakém baru. Není důležité, jaké pocty či honoráře tím získáte a to ani u těch, kteří se muzikou opravdu živí. Z muziky má nejvíc potěšení vždy ten. Který ji dělá.“

Není to tak i s právem.

„Samozřejmě. Ale ne tak docela. Hrát nemusíte. Když po vás někdo bude chtít zahrát na večírku Bednu od whisky, tak mu můžete říct: To už fakt ne. U práva si jako nemůžete vybírat. Když vám dá klient důvěru, neřeknete, že něco dělat nebudete. To je neprofesionální. Máte ale určitou pravdu, že s muzikou je to trochu jako s právem a s právem jako s muzikou. Protože, když vás práce nebaví, tak v ní nikdy nebudete dobrý.“

Kompletní fotogalerii naleznete >>> [zde](#).

Další články:

- [Advokátní kancelář Pokorný, Wagner & partneři, s.r.o.](#)
- [Náš náskok byl v odhodlání a ochotě riskovat](#)
- [Na co se zaměřoval úřad pro ochranu osobních údajů při své kontrolní činnosti v roce 2020?](#)
- [„Co nás čeká v právu ICT v roce 2021“](#)
- [Rozhovor s Petrem Sprinzem](#)
- [Odborný seminář: Závazky v novém občanském zákoníku](#)
- [Odborný seminář: Smlouvy uzavírané se spotřebitelem v novém občanském zákoníku](#)
- [Chambers Europe 2012: PRK Partners oceněna za nejlepší klientské služby](#)
- [Nataša Randlová prominentním právníkem Chambers Europe](#)
- [Ocenění soutěžněprávního týmu advokátní kanceláře Schönherr](#)
- [Advokátní kancelář KŠB byla oceněna jako nejlepší národní právní firma v ČR](#)